

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1844/24
14.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... чији је пуномоћник Петар Виторовић, адвокат из Београда, ул. Голсвордијева бр. 30, против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Јелена Марковић Јелић, адвокат из Београда, улица Мике Аласа бр. 46 и ВВ из ..., на непознатој адреси, чији је привремени заступник Војин Биљић, адвокат из Београда, ул. Краља Милутина бр. 12. ради утврђења, одлучујући о жалбама тужених против пресуде Трећег основног суда у Београду П 3588/19 од 01.06.2021. године, након одржане јавне расправе прд другостепеним судом, дана 14.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 3588/19 од 01.06.2021. године, у ставу првом и другом изреке, тако што се **ОДБИЈАЈУ КАО НЕОСНОВАНИ** тужбени захтеви тужиоца којим је тражио да се утврди да писмени уговор о поклону, закључен дана 16.04.1994. године између сада пок.ГГ, бившег из Београда, као поклонодавца и тужиоца, као поклонопримца, производи правно дејство, као и да је власник стана у ... у ул...., стан број 24, на четвртном спрату, по структури двособан, укупне површине 62 м2, на кат.парцели број ... уписан у лист непокретности број ... КО ..., што су тужени ББ и ВВ, обоје из Београда, дужни признати и трпети да тужилац своје право својине на описаној непокретности на основу ове пресуде може уписати у земљишне и друге јавне књиге.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става трећег изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 3588/19 од 01.06.2021. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом ББ накнади трошкове целог поступка у износу од 682.650,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 508.650,00 динара почев од извршности пресуде па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, док се захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова првостепеног поступка за период од пресуђења до извршности одбија као неоснован.

ОДБАЦУЈУ СЕ допуне жалбе туженог ББ од 14.08.2023. године и 01.02.2024. године, као неблагоприятне.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова целог поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, усваја се тужбени захтев тужиоца, па се утврђује да писмени уговор о поклону, закључен дана 16.04.1994. године између сада пок.ГГ, бившег из Београда, као поклонодавца, и тужиоца, као поклонопримца, производи правно дејство. Ставом другим изреке усваја се тужбени захтев тужиоца, па се утврђује да је тужилац власник стана у ... у ул....., стан број 24, на четвртном спрату, по структури двособан, укупне површине 62 м², на кат.парцели број ... уписан у лист непокретности број ... КО ..., што су тужени ББ и ВВ, обоје из Београда, дужни признати и трпети да тужилац своје право својине на описаној непокретности на основу ове пресуде може уписати у земљишне и друге јавне књиге. Ставом трећим изреке обавезује се тужени ББ и ВВ, обоје из Београда, да тужиоцу АА из Београда на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 1.123.445,00 динара са законском затезном каматом, почев од извршности пресуде, па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили тужени из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка су тражили.

Допуне жалбе првотуженог од 14.08.2023. године и 01.02.2024. године, као неблагоприятне нису разматране, те је одлучено као у ставу трећем изреке, на основу овлашћења из члана 387 став 1 тачка 1 у вези члана 378 став 2 ЗПП-а.

У поступку пред првостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП-а на које Апелациони суд пази по службеној дужности нити се жалбом тужених указује на постојање неке друге битне повреде која је била или могла бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке. Супротно жалбеним наводима, првостепени суд није учинио ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а, јер изрека пресуде не противречи садржини исправа, садржини записника и изведеним доказима нити се осталим жалбеним наводима указује на постојање исте.

Апелациони суд је испитао ожалбену пресуду у границама законских овлашћења из чл.386 Закона о парничном поступку - ЗПП-а (Сл. гласник РС 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), те оценио да је сагласно чл.383 став 3 ЗПП-а у овом поступку било нужно заказати главну расправу, јер је првостепена пресуда већ једанпут укинута, а ради правилног утврђења чињеничног стања је било потребно да се пред другостепеним судом понове већ изведени докази и поново саслуша тужилац у својству парничне странке, те изврши увид у оставинске списе иза пок. ГГ.

Међу парничним странкама је било спорно да ли је тужилац користио спорни стан као закупац, те да ли је правни претходник тужених дана 16.04.1994. године закључио са тужиоцем уговор о поклону, као и да ли тужилац има закониту и савесну државину спорног стана.

Ради утврђивања спорних чињеница првостепени суд је у доказном поступку прочитао Потврде скупштине станара стамбене зграде у улици, уговор о поклону од 16.04.1994. године, извештаје МУП-а РС ПУ за град Београд од 35.05.2006. и 20.11.2015. године, извршио увид у списе предмета П бр. 2346/12 Првог основног суда у Београду, те саслушао тужиоца као странку, као и сведоке ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, те извео доказ вештачењем преко судског вештака графоскопске струке Свичевић Радослава.

Из наведених потврда стамбене зграде првостепени суд је утврдио да тужилац са супругом ИИ, а затим и децом ЈЈ и КК користио стан број 24 на четвртм спрату у улици, непрекидно од 1983. године па надаље на начин и у својству носиоца права коришћења, са свим правима и обавезама које им припадају, те да су као такви уведени и уписани у списак станара – корисника наведеног стана у предметној згради.

Из уговора о поклону од 16.04.1994. године првостепени суд је утврдио да је уговор закључен између ГГ као поклонодавца, тада са пребивалиштем у улици ..., стан ... и тужиоца као поклонопримца, тада са пребивалиштем у ..., ул. ... Одредбом члана 1 уговора о поклону поклонодавац, као власник стана број 24 на четвртм спрату у улици ... у ..., чији је корисник поклонопримац са својом породицом супругом ИИ и децом ЈЈ и КК већ дуги низ година (од 1983/1984 године), слободном вољом поклонодавца и његовим одобрењем, а ради његове правне заштите, овим уговором поклања наведену непокретност поклонопримцу, као и да поклонодавац чини наведени поклон имајући у виду дугогодишње пријатељство са породицом поклонопримца, те чињеницу да је поклонопримац уступио поклонодавцу на слободно коришћење стан број 49 у улици ... у ..., а након иселења поклонодавца из стана у ул. ... у ..., те да је одредбом члана 2 уговора наведено да поклонопримац прихвата са захвалношћу поклон наведене непокретности у свему са условима предвиђеним истим уговором. Одредбом члана 3 наведеног уговора уговорне стране су сагласно констатовале да је уговор састављен у једном примерку који се налази код поклонодавца, да исти сходно томе није оверен код надлежног суда, а да се само фотокопија уговора налази код поклонопримца ради његове правне заштите и доказа да непокретност која је предмет уговора не користи бесправно, већ на основу законског правног основа. Одредбом члана 4 уговора констатовано је да је ради његове правне ваљаности уговор закључен у присуству сведока супруге поклонопримца ИИ и заједничког пријатеља уговарача ЖЖ из ..., ул. ..., који може да потврди ваљаност уговора. Одредбом члана 5 уговора је такође утврђено да је уговор подложен раскиду вољом било које уговорне стране писменим обавештењем, нарочито од стране поклонодавца променом околности које су везане за исти уговор, а одредбом члана 6 да уговор представља сагласност воља уговорних страна и да без обзира на евенталне недостатке исти производи правно дејство и последице сходно законом предвиђеним правилима везаним за склапање овакве врсте уговора. Такође је утврђено да предметни уговор садржи потписе уговорних страна и сведока ЖЖ, те да потписи уговарача нису оверени код надлежног суда. Према налазу и мишљењу судског вештака графоскопске струке, који је првостепени суд у целости прихватио, спорни потпис на уговору о поклону од 16.04.1994. године аутентичан је потпис ГГ.

Увидом у списе предмета П бр. 23462/12 Првог основног суда у Београду утврђено је да је дана 29.11.2012. године ББ са привременим боравиштем у ... поднео

суду тужбу против туженог АА којим је тражио да се обавезе са свим лицима и стварима исели из стана број 24 површине 62 м² на четвртом спрату зграде у улици ... у ... и да исти преда у посед тужиоцу, те да је поднеском од 14.02.2013. године тужени поднео одговор на тужбу са противтужбом коју је дана 22.02.2013. године издвојена из списка предмета и заведена као посебан предмет код истог суда П бр. 16831/13, односно након укидања П 3588/19 а то је поступак у коме је донета ожалбена пресуда, а да је решењем од 12.06.2013. године поступак у првобитној парници по тужби за иселење прекинут до правноснажног окончања поступка који се пред истим судом води под бројем П бр. 16831/13 које решење је постало правноснажно 16.07.2013. године.

Саслушањем тужиоца и наведених сведока, те на основу писаних доказа и неспорних чињеница међу парничним странкама, првостепени суд је утврдио да је сада пок. ГГ преминуо дана 18.02.2003. године, да су тужени правноснажним решењем О бр. 3121/08 од 13.04.2009. године Петог општинског суда у Београду оглашени као законски наследници на његовој заоставштини коју чини право својине на двособном стану у улици ..., површине 62м², стан број 24 на четвртом спрату, уписан у листу непокретности број ... КО ..., да су тужени уписани у лист непокретности, као сувласници, на предметном стану, са уделима од по 1/2 идеалног дела, да је тужилац по занимању дипломирани правник запослен у правобранилаштву, да је био власник стана број 49 у ... – ..., ... које је добио од свог послодавца 1991. године, ради решавања стамбеног питања, који је по сопственој изјави на отвореној расправи у току овог поступка отуђио, а да је правни претходник тужених по занимању био електроинжењер, запослен у ..., није био ожењен нити је имао деце, а живео је са мајком у стану у ... у улици ..., док није купио стан број 24 у ... у улици ..., када је прешао у исти, у коме је кратко живео, јер није волео тај део града, а након смрти мајке поново се вратио у стан у ..., улица ..., одакле се иселио и прешао да живи у стан овде тужиоца у улици ... где је био и пријављен, а у коме је живео до своје смрти.

Тужилац и правни претходник тужених упознали су се 1975/1976 године, преко заједничких пријатеља, као и у вези посла и били су у дугогодишњим пријатељским односима, па је правни претходник тужених свој стан у ... уступио тужиоцу на коришћење, без накнаде, уз обавезу да сноси трошкове становања, предао му кључеве стана и рекао му да се у свему понаша као да је стан његов. Након тога је тужилац стан окречио, заменио тапете, етисоне, прозоре и реновирао купатило, након чега се за српску нову годину 1983. године уселио у стан са тадашњом девојком, а садашњом супругом, исте године оженио, након чега је 1984. године рођена његова ћерка ЈЈ, а 1986. године КК. Тужилац је наставио да живи у предметном стану са својом породицом, где и даље живи. Када је правни претходник тужених 1993. године морао да се исели из стана у коме је живео у ..., у улици ..., предложио је тужиоцу да пређе да живи у тужиочев стан број 49 у ..., ул. ..., и користи га без накнаде, све док тужиочева деца не заврше основну школу, која се налазила у близини стана, у коме су живели. Тужилац је у пролеће 1993.године заједно са својим кумом ЖЖ преселио правног претходника тужених у тужиочев стан, који је након тога у пролеће 1994.године, предложио да, ради тужиочеве сигурности, правно реше своју ситуацију и склопе неки уговор, па је тужилац предложио да формалноправно регулишу своју односе на који год начин он то жели, купопродајом, заменом станова или на неки други начин, али је правни претходник тужених предложио да тужиоцу поклони свој стан, а да он њему уступи његов стан на коришћење без икакве накнаде. Тужилац и правни претходник

тужених су дана 16.04.1994. године, закључили уговор насловљен као уговор о поклону у тужиочевом стану у ..., након што се правни претходник тужених у исти уселио, а чијем закључењу су присуствовали као сведоци, супруга тужиоца ИИ и ЖЖ, иначе заједнички пријатељ уговорних страна и тужиочев кум. Правни претходник тужених је откуцао текст уговора на писаћој машини, при чему је тужилац који је по струци правник сугерисао, како да се уговор правно уобличи, да би се избегле зачкољице, а затим су уговор пред сведоцима потписале обе уговорне стране и сам сведок ЖЖ. Уговор је састављен у једном примерку који је остао код поклонодавца а тужилац је добио фотокопију уговора. Уговорне стране нису овериле уговор код надлежног суда иако су знале да треба то да ураде јер поклонодавац није био формалиста и било му је довољно што је уговор потписан па је оверу уговора оставио за касније и стално је одлагао, све док се изненада није разболео и за кратко време преминуо у својој 54 години дана 18.02.2003.године. Тужилац је организовао сахрану правног претходника тужених, а његов послодавац је сносио трошкове сахране. Тужилац никад није био пријављен са пребивалиштем на адреси предметног стана, а почев од 16.03.1993.године он, а његова ћерка ЈЈ, почев од 19.09.2001. године, имају пријављено пребивалиште на адреси стана у ..., ул...., док супруга тужиоца ИИ почев од 17.05.2005. године и ћерка КК, почев од 18.05.2005. године, имају пријављено пребивалиште, на адреси у улици ..., ...

У току отворене расправе пред другостепеним судом Апелациони суд у Београду је поново саслушао тужиоца, узео изјаву од првотуженог у смислу члана 85 ЗПП, те извршио увид у оставински спис Другог основног суда у Београду О број 5001/24 (стари број О 539/03 Петог општинског суда у Београду), те је након оцене истих у складу са одредбом члана 8 ЗПП оценио да се изнето становиште првостепеног суда не може прихватити правилно, јер је засновано на погрешној примени правила о терету доказивања и погрешној оцени изведених доказа.

На рочишту пред другостепеним судом дана 14.04.2025. године саслушан је тужилац у својству парничне странке, те је након датог саслушања изјавио да остаје код датих исказа из првостепеног поступка од 22.12.2015. и 06.12.2019. године.

Тужилац је на питања суда додао да се упознао са ГГ преко заједничких пријатеља, односно преко његових пријатеља на послу На послу су после радили заједно, а упознали су се пре посла, на једном рођендану од њихових пријатеља, не може да се сети тачно и имали су заједничке теме, мисли да је то било 1976-1977. године, ту је присуствовао и кум тужиоца историчар и потегли су заједничке теме, те након тога почели стално да се виђају.

На питање суда у ком својству је ушао у стан у ул...., тужилац је изјавио да је у стан ушао у својству власника, да је сад пок. ГГ дословце рекао имате стан и понашајте се као власници. Сматрао је да му је он тада тај стан поклонио пошто је рекао да могу да раде шта хоће јер су стан реновирани и свашта морали да ураде, а касније кад су се уселили изричито му је рекао да се понаша као власник и да га не интересује то што ће да ради на стану и које адаптације. По речима тужиоца и њему је било непријатно када неко такав поклон учини, али су они заиста били присни. Он је био сам, није имао фамилију и на неки начин су му они били, као нека одступница, фамилија, јер је на њих

могао да се ослони.

На питање суда зашто није сачињен тада одмах уговор о поклону, имајући у виду претходни исказ тужиоца (да је стан прво добио на бесплатно коришћење а не у својину) тужилац је навео да су о томе причали, али да се то стално одлагало, те да га је било срамота да инсистира, као поклонопримац, да се тај уговор закључи.

На питање суда зашто је онда касније ипак закључен уговор о поклону, тужилац је изјавио да су то биле године пред рат, није био пријављен, односно био је пријављен на стану где је ГГ становао у ..., а који стан је био његов стан који је добио.

На питање суда зашто свако није живео у свом стану, тужилац је изјавио да је тако било јер је сада пок. ГГ рекао да је он њима свој стан поклонио. На питање суда зашто тужилац онда није њему поклонио свој стан, тужилац изјави зато што то он није желео, при чему је тужилац био спреман да прихвати сваку опцију.

На питање суда који је био мотив да се закључи уговор о поклону 16.04.1994. године, тужилац је изјавио да је сада пок. ГГ видео да се они боје мобилизације, да је постојао страх и општа неизвесност у тим годинама, те да се његова супруга бојала ако оде шта ће бити и онда је ГГ предложио да саставе тај уговор.

Након што је тужиоцу предочена садржина члана 1 уговора и исти упитан шта значи одредница “ради његове правне заштите”, тужилац је изјавио да се мислило на то да његови чланови фамилије имају неко писмено да ту буду, те да су мислили да тај уговор и овере.

Након што је тужиоцу предочена садржина члана 3 уговора о поклону, тужилац је изјавио да је уговор састављен на портабл машини, да је ту могао да се састави један примерак да ваља, односно да су направљена 2 под индигом, те да је код себе имао само тај други примерак који није био потписан од стране поклонодавца.

На питање суда каква би то правна заштита била што је он код себе имао непотписани уговор о поклону од стране поклонодавца, тужилац је изјавио да је он инсистирао на томе, да у том моменту није ни сам знао, те да је рекао да код њега стоји потписани уговор о поклону ако се случајно предомисли, а сматрао је да ће уговор и оверити.

Након што је тужиоцу предочена садржина члана 6 уговора којима се указивало на недостатке уговора, тужилац је изјавио да не зна на које недостатке се мислило, да је тај уговор био нетипичан уговор о поклону, те да је онда он то саставио. На питање суда ко је саставио уговор о поклону, тужилац је изјавио да је уговор саставио већином он, а да је сада пок. ГГ куцао тај уговор.

На питање суда ко је користио стан у ул.... од 1991. до 1994. године, тужилац изјави ту су била бесправно усељена лица.

На питање суда како је добио стан у ул...., тужилац је изјавио да је радио у ... као сарадник, а након тога као заменик, те да је био на реду за добијање стана, односно

једини он као дипл.правник није имао стан, те да је тај стан добио 1991. године.

На питање суда да ли је ГГ био болестан, тужилац је изјавио да је имао неке болести, није деловао нездраво, а рекли су да је умро од запаљења плућа, али када је регулисао сахрану рекли су му да је био заражен вирусом АИДС-а, а то су му рекли у болници где је умро, а умро је у Инфективној болници.

На питање суда који уговор о поклону је предао у оставинском поступку, тужилац је изјавио да је предао уговор без потписа поклонодавца, а потписани уговор је нашао у стану након што је стан отпечаћен, знао је где стоји уговор, а да је стање у стану било катастрофално.

Изјавио је да није покренуо оставински поступак иза пок.ГГ јер се после његове смрти појавио ЗЗ који је покренуо поступак, а пре тога га је видео око 3 пута, и видео га је како је шетао са ГГ, а није стекао утисак да му је он породичан пријатељ.

На питање суда да ли је стан у ... из откупа, тужилац изјавио да је тај стан купила мајка ГГ, а стан у ... он је откупио 1993. године.

На питање пун.тужиоца да ли је икад између њих постигнут договор да се станови икад размене, односно да му се стан у ... да у закуп, тужилац је изјавио да такав договор није постојао. На питање пун.првотуженог по ком основу је ГГ користио стан у ул...., тужилац је изјавио да је исти стан користио по основу његове сагласности. На питање пун.првотуженог када је ГГ пријавио пребивалиште у том стану, тужилац је изјавио да не зна тачно када га је пријавио, да га је он питао може ли да буде у том стану, а он му је рекао да може.

На питање суда ко је плаћао комуналије и за један и за други стан, тужилац изјави да је он плаћао комуналије и за један и за други стан јер ГГ није измиривао обавезе на време.

На питање пун.првотуженог када је ГГ пријавио пребивалиште у том стану, тужилац је изјавио да не зна тачно када га је пријавио, да га је он питао може ли да буде у том стану, а он му је рекао да може. На питање пун.првотуженог зашто је ГГ тражио да се пријави у стану у ул...., односно у туђем стану, тужилац је изјавио да је то тражио јер нигде није био пријављен. На питање пун. првотуженог шта се десило у стану у ул...., тужилац је изјавио да је постојао притисак од стране неког СУП-овца да се ГГ исели, мисли да је то било 1993. године, али није сигуран. Тужилац је тада рекао да ће, ако треба, они изаћи, али је ГГ рекао не, као и да ће он да се усели у његов стан у ул...., да њему то одговара јер не воли ..., да му не треба стан у ..., након чега је тужилац реко да жели да му поклони свој стан у ул...., али да он то није желео. Колико му је познато он је имао неусељивих станова, и мисли да је могао да уђе и у те станове, а не зна о којим тачно становима се ради, те да је био такав човек. На питање пуномоћника првотуженог да ли може да определи када је дошао у посед потписаног уговора о поклону, односно када је ушао у свој стан, тужилац је изјавио да не то не може тачно да определи нити може да определи колико је дана прошло од када сам је нашао уговор до дана када га је предао оставинском суду. На питање пун. првотуженог која је то била правна заштита поклонодавца која се помиње у члану 1, тужилац је изјави да не зна, да

му је то нејасно. На питање пун.првотуженог када је последњи пут видео ГГ, тужилац је изјавио да је то било дан пре него што је отишао у болницу, то је било у фебруару 2003. године. На питање пун.првотуженог ко након смрти ГГ, а и данас плаћа трошкове за ..., тужилац је изјавио да он плаћа те трошкове.

Након саслушања тужиоца пуномоћник првотуженог је изјавио да трошкови Инфостана на дан одржавања расправе пред другостепеним судом за предметни стан у ... улици износе око 1.400.000,00 динара, а да нису плаћени од децембра 2001. године.

Апелациони суд је од првотуженог узео исказ у смислу члана 85 ЗПП, јер је са предлогом за саслушање у својству странке исти преклудирани у овој фази поступка, те је, тужени, између осталог, изјавио да је познавао ГГ, да су се и виђали кад је он био у средњој школи, односно крајем гимназије почетком факултета 1974. године, да је он био у блиском односу са његовим оцем, а знао се и са његовом мајком ЈЛ која је исто радила у ..., а и мајка ГГ, ЈЛЈ је била разредна његовој сестри, а и ГГ и мајка су становали у ... улици. Истакао је да је 1986. године отишао у иностранству, и да није знао када је умро, а да је за постојање уговора о поклону сазнао јула месеца 2006. године када се прихватио наслеђа. На питање суда да ли је тражио утврђење ништавости или поништај овог уговора о поклону, првотужени је навео да није тражио јер је када је тужилац показао тај уговор судиници ММ, она рекла да је то за њу потпуно неприхватљиво, тада је он рекао да стан у ... треба да се изузме из оставинског поступка, а ако не, да ће имати проблема, што је схватио као претњу. У јуну 2023. године покушао је да тражи друго мишљење јер је налаз вештака Свичевића био немогућ. Сматра да је уговор написан после ГГ (мислећи на ГГ) смрти и да ГГ тај уговор никада није видео. У оставинском поступку старалац оставине ЗЗ је молио суд да искључи тужиоца из целог поступка јер нема никакав уговор.

Увидом у списе О број 5001/24 Другог основног суда у Београду (стари број О 539/03 Петог општинског суда у Београду), Апелациони суд је утврдио да је дана 06. марта 2003. године Петом општинском суду у Београду поднет предлог за покретање оставинског поступка од стране предлагача НН, ..., коме је приложен извод из матичне књиге умрлих за ГГ, при чему је наведено да је у захтеву наведена адреса пок.ГГ, ..., те је суд наложио да се предлагач НН из Београда изјасни ко поседује кључеве и за које станове се тражи попис и печачење, обзиром да је у предлогу наведено више станова. Поднеском од 12.03.2003. године предлагач НН је навео да је пок.ГГ живео као самац, да је стан који је био његово пребивалиште остао закључан када је отишао у болницу у којој је умро, да се кључеви стана налазе код директора фирме у којој је за живота радио, ..., да ни њему, ни било ком другом његовом пријатељу није познато да ли иза њега има наследника и да није познато да је покојни ГГ иза себе оставио било какво завештање. У поднеску од 12.03.2003. године је руком дописано после предлога да се у околностима када се не зна за покојникове наследнике именује привремени старалац завештања, руком дописано АА, ..., стан 24. Дана 14.03.2003. године Пети општински суд у Београду под бројем ОП 39/03 је донео решење да пописна комисија Општине Вождовац изврши попис и процену предметних ствари у ... у ул..., стан број 49, на шестом спрату у коме је имао последње пребивалиште пок.ГГ, бивши из Београда, рођен 09.05.1949. године, умро 18.02.2003. године. У образложењу је наведено да је предлагач НН обавестио суд да је ГГ живео као самац. Из пописа ствари произлази да је попису ствари присуствовао АА, који је навео да је власник одређених покретних

ствари, као и да је власник стана. У стану је била неплаћена струја 2002. године, станарина од 1994. године, телефон искључен 2001. године, стан је био у хаотичном стању, несређен, све поразбациано од књига, фотеља, постељина, одела, старе хране, тако да постоји могућност заразе.

У оставинским списима налази се уговор о откупу стана Републике Србије, Град Београд, Градска управа, Управа за имовинско-правне послове у саставу Секретаријата за финансије I-9 број 463-2741/93 од 01.04.1993. године, да су уговорне стране Град Београд и АА, ул...., чији је предмет уговора откуп једноипособног стана број 49, површине 47 м², улаз Б, на шестом спрату стамбене зграде у ул...., који купац користи као носилац станарског права на основу уговора о коришћењу стана број 14963/2 од 01.04.1991. године. Наведени уговор је оверен под II-I Ов број 15211/93 пред Првим општинским судом у Београду дана 07.04.1993. године. Рачуноводству Петог општинског суда је наложено дописом од 03.04.2003. године да у депозит суда прими на чување кључ од стана у ... у ул...., стан број 49, који стан је био последње место пребивалишта пок.ГГ, бившег из ... Уз поднесак од 03.04.2003. године НН је доставио суду извод из листа непокретности за стан у ул.... на четвртом спрату број 24, двособан стан површине 60 м², на који је укњижен ГГ. Поднеском од 09.04.2003. године АА је захтевао да се донесе решење о одобрењу уласка у стан и предаји кључева. Наведеним поднеском АА се легитимисао као власник стана и тражио да му се одобри улазак у стан, те предложио да се хитно донесе решење којим ће одобрити подносиоцу захтева власнику улазак у стан, с обзиром да је стан и даље запечаћен, те да се, имајући у виду да оставилац иза себе очигледно није оставио законске наследнике, оставински поступак прекине. У списима се налази потврда Града Београда од 19.05.1993. године да је избрисана хипотека на стану број 49, те да је АА исплатио у целости уговорену цену. Дана 14.04.2003. године рачуноводству суда је наложено да изда кључеве од стана у ул...., стан број 49 власнику стана АА, ул....

Поднеском од 10.07.2003. године се легитимисала као наследни учесник ЊЊ, као законски наследник пок.ГГ, наводећи да су деда оставиоца и деда законске наследнице били рођена браћа, ОО и ПП, те да су њихова деца, отац наследне учеснице РР и мајка оставиоца ЉЉ били брат и сестра од рођених стричева, а оставилац је наследна учесница брат и сестра од ујака, односно од тетке. Решењем од 20.08.2003. године за стараоца заоставштине пок.ГГ, која се састоји од права својине на двособном стану број 24 на четвртом спрату стамбене зграде у ул.... и покретних ствари у стану број 49 у ул...., је постављен НН из ... Поднеском од 25.09.2003. године .. је обавестио суд да АА бесправно располаже и са станом оставиоца у коме и даље станује и са станом у коме је оставилац легално становао. У жалби заинтересованог лица, наследног учесника АА, се наводи да постоји уговор о поклону на основу кога користи стан број 24, ул...., који користи више од 20 година као савесни и законити држалац на основу уговора о поклону и вољом оставиоца. Поред тога, жалилац је доставио том суду изјаву оставиоца дату приликом уступања Анатоомског института Медицинског факултета тела његове мајке у коме се изјашњава о постојању законских наследника, те копију уговора о поклону закљученог 1994. године између оставиоца и АА. У прилог се доставља изјава ГГ оверена пред Скупштином општине, у коме наводи да неопозиво изјављује да после смрти своје мајке ЉЉ, њено тело уступа Анатоомском институту Медицинског факултета у Београду за потребе наставе и научно-истраживачког рада, те да покојница нема родитеље, браћу, сестре и децу осим њега, као и решење Другог средњег суда у

Београду где се на основу уговора о поклону укњижава забележба у ЗКУЛ број ... КО ... на стану број 2 у ул...., као власништво ЉЉ у корист ГГ. Након тога се у оставинским списима пописано под бројем 9/21 налази уговор о поклону, потписан од стране поклонопримца и сведока ЖЖ, а који није потписан од стране поклонодавца ГГ и то у копији. На рочишту дана 02.02.2004. године поново је донето решење да се кључеви стана број 49 предају Петом општинском суду у Београду. Поднеском од 26.02.2004. године привремени старалац НН је тражио повраћај кључева. Решењем од 04.03.2004. године под бројем ОП 39/03 донето је решење којим се ставља ван снаге решење Петог општинског суда којим решењем је наложено АА да у депозит преда кључеве стана, ставом другим је одређена привремена мера, па се забрањује АА да отуђи и оптерети непокретност коју чини двособан стан у ул.... Дана 31.05.2004. године поднет је оглас “Службеном гласнику” о позивању наследника, те је стављено ван снаге решење Петог општинског суда којим се за привременог стараоца одређује НН, као и други трећи став решења којим су одређене привремене мере, те се за привременог стараоца заоставштине поставља АА дана 31.05.2004. године. Образложење је да иако је НН поднео предлог, као његов дугогодишњи пријатељ, није се показало да је лице које се на прави начин може бринути, из разлога што није у поседу стана у ул...., нити у поседу стана број 49 у ул.... Против наведеног решења НН је изјавио жалбу у прилогу које је приложен уговор о поклону, поново непотписан од стране оставиоца, а решењем Окружног суда у Београду Гж 11899/04 од 22.12.2004. године одбијене су као неосноване жалбе привременог стараоца НН и заинтересованог лица АА, па је потврђено решење Петог општинског суда у Београду О 539/03 од 04.03.2004. године у ставу првом и другом изреке, а укинута је решење у ставу трећем изреке, као и решење од 31.05.2004. године и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Након постављања огласа, поднесак је поднео адвокат ..., као родословни истраживач, дана 17.11.2005. године, где се адвокат ... појављује као старалаца непознатим ГГ мушке лозе по јавном огласу. На рочиште дана 16.03.2006. године позван је адвокат ... да достави суду извод из матичне књиге умрлих за СС, те да достави адресе пребивалишта наследних учесника ББ и ВВ, уз поднесак од 24.04.2006. године поново је достављен уговор о поклону у копији, сада са потписом на страни поклонодавца, као и потврда Скупштине станара стамбене зграде у ул...., да породица ... користи непрекидно стан у ул.... од почетка 1983. године и даље у својству носиоца права коришћења. Дана 15.05.2006. године ... је овластио адвоката ... да га може заступати као повериоца према оставинској маси. Поднеском Републике Србије од 10.05.2006. године законски заступник Републике Србије је предложио да, како се по истеку рока од годину дана од објављеног огласа није пријавио ниједан наследник, да суд сходно члану 209 ЗОН донесе решење, којим ће заоставштину пок.ГГ предата на уживање Републици Србији. На рочишту дана 15.05.2006. године констатовано је да заинтересовано лице АА истиче да се нису појавили наследници, те да сматра да је једини наследник Република Србија по сили закона, те да адвокат ... нема право да учествује у овом поступку, те је за привременог стараоца заоставштине постављен НН решењем од 15.05.2006. године ОП 39/03. На рочишту дана 03.07.2006. године укинута је наведено решење, те се на наведеном рочишту први пут појавио ББ као полубрат оставиоца, те је навео да се прихвата наслеђа које му по закону припада, те је овластио своју супругу ... за заступање. Поднеском од 21.07.2006. године ББ је послао адресу своје сестре ВВ која је у Канади ..., која одбија да комуницира, те је истакао да се иста зове ..., адреса ..., те након што је адвокат из Торонта навео да је... поднеском од 03. октобра 2006. године ..., ВВ, да је адвокатски приправник из канцеларије разговарао са

госпођом ..., која је изјавила да не жели да разговара о предметној ствари, те да се иста није изјаснила 02. октобра 2006. године да ли се прихвата или одриче од наслеђа. Након тога је донето решење ОП 39/03 којим се наследној учесници ВВ поставља привремени заступник адвокат Игор Симић из Земуна, ул. Кларе Цеткин 1-ј/7. На рочишту дана 23.02.2007. године ВВ се преко привременог заступника прихватила наслеђа које јој по закону припада, те је решењем од 23.02.2007. године расправљена заоставштина, тако што су за наследнике ове имовине оглашени полубрат оставиоца и полусестра оставиоца ББ и ВВ на по 1/2 заоставштине описане у ставу један изреке, а које чини право својине на двособном стану у ул. ..., као и право својине на стану број 2 у ул. ..., те покретне ствари. Против наведеног решења предлог за укидање клаузуле поднео је АА уз жалбу, прилагање пресуде којом је брак склопљен на дан 24. маја 1948. године између тужиље ЉЉ и туженог СС, разведен дана 04.12.1951. године. Решењем О број 539/03 од 11.09.2007. године укинута је клаузула правноснажности, те је достављено и АА и ЊЊ. Решењем Петог општинског суда ОП 39/03 укинута је решење О број 539/03 од 23.03.2007. године, те су за наследнике оглашени ББ и ВВ. Против наведеног решења жалбу је изјавио АА, као и Република Србија.

Подносак од 19.05.2008. године поднео је адвокат ..., који је навео да је поверилац према наследницима и да је у спору са ВВ, ББ и АА, у прилогу је достављен и подносак где је предлагач ..., а противник предлагача АА, ради иселења у ком поднеску се наводи да је противник предлагача био подстанар покојног ГГ, власника стана у ..., те да је предлагач пронашао наследнике покојног ГГ и то ББ, који живи у ... и ВВ, која живи у ..., који наследници полубрата по оцу нису хтели да плате рад и налазачку награду, због чега је поднета тужба у парници против ББ код Првог општинског суда П 8257/06 и тужба против ВВ код Првог општинског суда П 1945/07, те да је очигледно да ББ не жели да се договори са сестром сувласником стана, те је предложио да се наложи АА да се са свим лицима и стварима исели из стана у ...

Решењем Округног суда у Београду од 07.11.2008. године Гж 6984/08 од 07.10.2008. године укинута је решење Петог општинског суда у Београду О 39/03 од 06.03.2008. године, у ставу другом, трећем и четвртном и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак, због битне повреде уз налог да је потребно да се оцени да лица, ако нису наследни учесници, немају право жалбе на оставинско решење. У даљем току поступка донето је решење О 3121/08 од 13.04.2009. године, којим су за наследнике покретних ствари, права својине на двособном стану у ... и права својине на трособном стану у ..., оглашени законски наследници ББ, брат оставиоца и ВВ, непознатог пребивалишта, сестра оставиоца обоје на по 1/2, након тога је против наведеног решења изјављена жалба Републике Србије, којом оспорава својство наследних учесника, а жалбу је изјавио и АА, коме је жалба решењем О 3121/08 Петог општинског суда у Београду од 02.06.2009. године одбачена као недозвољена, те је решењем Вишег суда у Београду Гж 4985/10 од 24. фебруара 2012. године потврђено решење Петог општинског суда у Београду О 3121/08 од 13.04.2009. године и 02.06.2009. године, по жалби Републике Србије и АА, а наведено правноснажно оставинско решење, исправљено решењем Првог основног суда у Београду О 3105/12 од 17.07.2012. године. Поднеском од 06.03.2019. године је ТТ из ... захтева увид и копирање списка ОП 39/03 наводећи да је закупац стана број 8 у ул. ..., чији је власник била ЛЛ, те је приложила решење Првог општинског суда у Београду којим се утврђује да предлагач ТТ остаје закупац стана на неодређено време на стану

број 8 на првом спрату у ул....

Поновном оценом свих изведених доказа у првостепеном и другостепеном поступку у смислу члана 8 ЗПП, сваког доказа посебно и свих доказа заједно, саслушањем тужиоца, а посебно имајући у виду оставинске списе, Апелациони суд је оценио да тужилац није доказао чињеничне наводе тужбе, односно да приложеним и предложеним доказима није доказао несумњиво изражену вољу сада пок.ГГ да предметни стан поклони овде тужиоцу, па следом тога ни услове за конвалидацију, односно савесност своје државине, због чега је побијана пресуда морала бити преиначена, те одлучено као у изреци.

Апелациони суд је, након поновног саслушања тужиоца, у отвореној расправи пажљиво ценио његов исказ, те имајући у виду и његове раније дате исказе и садржину осталих доказа у списима, није прихватио исказ тужиоца у делу у коме је исти навео да је плаћао рачуне и за стан у ... улици и за стан у улици ..., јер је у том делу исказ супротан исказу пуномоћника првотуженог о висини дуговања за стан у ... улици, који исказ није био оспорен од стране тужиоца, односно записнику о уласку у стан у улици ... из О списка, а у које је овај суд извршио увид у фази отворене распораве, а из кога произлази да рачуни нису били плаћени ни за овај стан.

Поред тога, исказ тужиоца није прихваћен ни у делу у коме је исти навео да је мотив за закључење уговора о поклону било јер се радило о годинама пред рат и мобилизацији, јер је уговор сачињен 1994.године, имајући у виду општепознату чињеницу да је рат у бившој СФРЈ почео 1991. и 1992.године.

Осим тога, имајући у виду садржину самог уговора о поклону, који је, по речима тужиоца он састављао, а суду приликом детаљног саслушања није разјаснио делове уговора који су му предочени, Апелациони суд није прихватио ни део исказа тужиоца да је стварна воља сада пок. ГГ била да му предметни стан поклони.

Наиме, пажљивом оценом свих изведених доказа, у смислу члана 8 ЗПП, а посебно непосредним саслушањем тужиоца и увидом у оставинске списе иза пок. ГГ, Апелациони суд је оценио да из свих изведених доказа произлази да писмено насловљено као уговор о поклону од 16.04.1994.године (имајући у виду да је оригинал био код сада пок.ГГ у једном примерку, копија код овде тужиоца без потписа поклонодавца, да није оверен пред судом од момента сачињавања дана 16.04.1994. године све до смрти ГГ дана 18.02.2003.године, дакле скоро 10 година, те имајући у виду његову садржину, као и исказ самог тужиоца) није служило за пренос права својине на непокретности, већ само као доказ коришћења предметне непокретности од стране овде тужиоца, а ради његове правне заштите, како је то у самом уговору и наведено.

Ово тим пре што су одредбом члана 3 наведеног уговора уговорне стране сагласно констатовале да је уговор састављен у једном примерку који се налази код поклонодавца, да исти сходно томе није оверен код надлежног суда, а да се само фотокопија уговора налази код поклонопримца, ради његове правне заштите и доказа да непокретност, која је предмет уговора, не користи бесправно, већ на основу

законског правног основа.

Осим тога, увидом у оставински спис иза пок. ГГ, Апелациони суд је утврдио да примерак уговора о поклону предат од стране тужиоца у оставинском поступку није био потписан од стране поклонодавца, а што је на питање суда у отвореној расправи пред другостепеним судом тужилац и потврдио.

Дакле, детаљном оценом свих изведених доказа у првостепеном и другостепеном поступку у смислу члана 8 ЗПП-а, те применом члана 7, 228 и 231 ЗПП-а Апелациони суд је оценио да тужилац приложеним и предложеним доказима није доказао да је уговор из 1994.године био закључен са намером сада пок. ГГ да предметни стан поклони овде тужиоцу, односно није доказао несумњиво постојање намере дарежљивости (*animus donandi*). Ово посебно имајући у виду садржину самог уговора из кога произлази његова сврха, а то није поклон већ правна заштита овде тужиоца, односно доказ да тужилац стан сада пок. ГГ не користи бесправно.

Навод из исказа тужиоца да је сада пок. ГГ рекао приликом њиховог уселјења да се понашају у његовом стану као да су власници, те чињеница да су тај стан адаптирали, не може довести до заснивања права својине нити преноса исте на основу усмене изјаве, нити се та изјава, имајући у виду пријатељске односе које тужилац истиче, може тако протумачити. Осим тога, тужилац је као дипломирани правник са положеним правосудним испитом, дакле стручно лице, са пажњом доброг стручњака, морао и могао знати садржину правог уговора о поклону и начин стицања права својине по основу истог.

Како је сам тужилац навео “он је већим делом саставио уговор, који је сада пок. ГГ куцао” а у ком су одредбом члана 3 уговорне стране сагласно констатовале да је уговор састављен у једном примерку, који се налази код поклонодавца, да исти сходно томе није оверен код надлежног суда, а да се само фотокопија уговора налази код поклонопримца, "ради његове правне заштите и доказа да непокретност која је предмет уговора не користи бесправно већ на основу законског правног основа".

Приликом саслушања пред другостепеним судом тужилац није разјаснио специфичност овакве садржине уговора, јер би, управо супротно његовом исказу, да је овакав уговор служио за заштиту његове супруге у ситуацији његове мобилизације, уговор о поклону класичне садржине, и то оверен пред судом, био много сигурнија, односно права правна заштита. Осим тога, разлог да су то биле године пред рат, као и мобилизација, као разлози закључења уговора о поклону које је тужилац у свом исказу пред другостепеним судом поменуо, је супротан општепознатим чињеницама да је рат у бившој СФРЈ почео 1991.године, а не 1994.године, због чега, као што је већ наведено у том делу није ни прихваћен исказ тужиоца.

Чак и у одсуству овере истог, и остављања овере за неке будуће дане, уколико се прихвати карактеристика сада пок. ГГ, више пута истицана од стране тужиоца, да није волео формализам, поставља се питање, зашто поклонодавац који је био у дубоко пријатељским односима, које тужилац чак изједначава са фамилијарним, није имао поверења да, иако је свој стан поклонио тужиоцу, истом да потписани оригинал примерка уговора, који је могао бити потписан оригиналним потписима и на примерку састављеном под индигом, већ је изабрао да тужиоцу не да потписани примерак, већ

исти задржи код себе.

Поред тога, рок од скоро 10 година за оверу уговора се не може подвести под “остављање овере за неке будуће дане” већ више указује на одсуство воље за овером. Осим тога, сада пок. ГГ је без икаквог уговора био пријављен на адреси стана овде тужиоца у улици ..., а сам тужилац није био пријављен на предметном стану. Наиме, у току првостепеног поступка утврђено је да тужилац никад није био пријављен са пребивалиштем на адреси предметног стана, а почев од 16.03.1993.године он, а његова ћерка ЈЈ, почев од 19.09.2001. године, имају пријављено пребивалиште на адреси стана у ..., док супруга тужиоца ИИ почев од 17.05.2005. године и ћерка КК, почев од 18.05.2005. године, имају пријављено пребивалиште, на адреси у улици ...

Имајући у виду изложено, приложени докази, па чак и искази свих сведока, које је овај суд ценио, по мишљењу овог суда, нису довољни да пруже суду довољну чињеничну подлогу за закључак да је предметни уговор представљао израз стварне воље поклонодавца, правног претходника тужених, да учини поклон овде тужиоцу.

А ако нема сагласности воља уговорних страна за настанак уговора о поклону, нити намере да се поклон учини (*animus donandi*), онда се не може говорити ни о конвалидацији уговора коме недостаје форма, јер уговор није ни настао.

Наиме, уговор о поклону је уговор којим се једна уговорна страна, поклонодавац, обавезује да део своје имовине пренесе на друго лице, поклонопримца, без икакве посебне накнаде, а поклонопримац се са тим сагласи, те се ради о именованом уговору о поклону који није регулисан Законом о облигационим односима, али на који се и данас примењују правна правила Српског грађанског законика из 1844. године, сходно члану 4 Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.априла 1941. године и за време непријатељске окупације (“Службени лист ФНРЈ” бр.86/46). Уговор о поклону по свом карактеру нема онај значај као уговор о купопродаји, те не представља један од основних инструмената правног промета, јер се ради о бестеретном правном послу у ком случају се врши уступање без накнаде, при чему је то двострани правни посао за чији настанак је неопходно потребна сагласност воља оба уговарача. И код неких других уговора као што су на пример послуга или бесплатна остава постоји присутан елемент бесплатности, али, за разлику од уговора о поклону, код ових уговора се не стиче право власништва на ствари, већ се исте морају вратити. С друге стране уговор о поклону има доста сличности са уговором о продаји или уговором о размени, а сличност се огледа у томе што код истих, сагласност воља која ствара уговор чини основ стицања права власништва.

Поклон се чини у намери да се за узврат не добије ништа и да се увећа имовина другог на рачун своје имовине, а ако поклонодавац за узврат добије нешто друго од поклонопримца онда се ради о новом уговору о поклону са измењеним улогама, а ако је поклонопримац по пријему поклоне био дужан учинити бесплатно давање поклонодавцу онда се више не ради о уговору о поклону, већ о уговору о размени, те ће поклон постојати само ако постоји разлика у вредности између размењених предмета.

Поред тога, како су несумњиво утврђене чињенице да је тужилац сада пок. ГГ уступио свој стан у улици ..., а он са својом породицом остао у предметном већем стану

који је био у власништву лица за које тврди да је било поклонодавац, то наведени однос, сагласно изложеном, у коме је поклонопримац по пријему поклона био дужан учинити бесплатно давање поклонодавцу, није више уговор о поклону, већ о уговор о размени, у ком случају поклон постоји само ако постоји разлика у вредности између размењених предмета, коју разлику такође тужилац приложеним и предложеним доказима није доказао. На наведено упућује део члана 1 уговора о поклону који гласи: "овим уговором поклања наведену непокретност поклонопримцу, као и да поклонодавац чини наведени поклон имајући у виду дугогодишње пријатељство са породицом поклонопримца, те чињеницу да је поклонопримац уступио поклонодавцу на слободно коришћење стан број 49 у улици ... у ..., а након исељења поклонодавца из стана у ул. ...".

Осим тога, поклон спада у категорију уговора *intuitu persone*, што значи да се закључује с обзиром на личност, јер су то најчешће блиска лица из које се може видети мотив закључења уговора. Битни елемент уговора о поклону је намера да се поклон учини (*animus donandi*). Намера дарежљивости је воља да се поклон учини и увећа имовина поклонопримца, што је и основ обавезивања поклонодавца, а ако нема намере дарежљивости нема ни уговора о поклону, већ се ради о неком другом уговору (на пример продаја и размена и слично), те се намера дарежљивости не претпоставља већ она мора бити изражена у уговору или произићи из околности под којима је уговор закључен. Део члана 1 уговора о поклону "којим се указује да је уговор закључен слободном вољом поклонодавца и његовим одобрењем, а ради његове правне заштите", те део члана 3 уговора којим уговорне стране "сагласно констатују да је уговор састављен у једном примерку који се налази код поклонодавца, да исти сходно томе није оверен код надлежног суда, а да се само фотокопија уговора налази код поклонопримца ради његове правне заштите и доказа да непокретност која је предмет уговора не користи неправно, већ на основу законског правног основа", не указује на намеру дарежљивости нити намеру да се поклон учини и имовина поклонопримца увећа, већ на намеру да се правно заштити поклонопримац ради доказа да непокретност која је предмет уговора не користи неправно, на шта упућује и део овог члана по коме је "такав уговор сачињен само у једном примерку и налази се код поклонодавца, па исти сходно томе није оверен код суда".

Побуда односно мотив улази у основ уговора о поклону као добродоног правног посла, и ако је побуда мотив због које је учињен отпала или се није остварила тада уговор остаје без основа и као такав је ништав.

Са друге стране одредбе о конвалидацији правних послова говоре о писаном уговору о промету непокретности, на начин да се после дана 01.01.1992. године као дана од када се примењује Закон о порезима на имовину (Службени гласник РС 76/91) може конвалидирати писмени уговор о промету непокретности коме недостаје прописана форма, иако није плаћен порез на промет непокретности, уколико су за конвалидацију испуњени остали услови прописани чланом 4 Закона о изменама и допунама Закона о промету непокретности ("Службени гласник РС" бр.28/87).

Применом члана 73 ЗОО овај суд је оценио да нису испуњени услови за конвалидацију, јер у конкретном случају уговор није настао, није било сагласности

воља за настанак уговора о поклону, односно намера дарежљивости није доказана, те се не може говорити ни о оснажењу уговора коме недостаје форма, јер у конкретном случају уговор није настао.

Осим тога, није било услова ни за стицање права својине одржајем без обзира на протек времена, због несавесности овде тужиоца. Наиме, одржај је основ оригинарног начина стицања својине на туђој ствари на основу државине, која има одређене квалитете која је трајала законом одређено време. С обзиром на квалификованост државине постоји редован и ванредан одржај. За стицање својине редовним одржајем потребна је и квалификована државина која мора бити законита, својинска, савесна и права, као и протек времена. Према одредби члана 27 Закона о основама својинско-правних односа - ЗОСПО ("Службени лист СФРЈ", бр. 6/80, 36/90, "Службени лист СРЈ", бр. 29/96, "Службени гласник РС", бр. 115/05) државина је законита ако се заснива на пуноважном правном основу за стицање права својине, којим се ово право може пренети са једног на другог титулара. Међутим, то не значи да свака државина која има законит правни основ може водити стицању права својине одржајем. Истовремено, за стицање права својине на непокретности по основу ванредног одржаја у смислу члана 28 став 4 ЗОСПО није неопходан пуноважни правни основ за стицање права својине, већ услов да је тужилац држалац непокретне ствари савестан, ако не зна и не може знати да непокретност коју држи није његова или ако оправдано верује да је њен власник, у смислу члана 72 став 2 ЗОСПО, јер ствар држи по неком основу које му ствара такво убеђење.

У конкретном случају, у ситуацији када се првобитно радило о уговору о коришћењу, односно закупу стана, на одређено или неодређено време, давању стана бесплатно на коришћење, а након тога закључењу уговора чији је циљ био доказ постојања правног основа за коришћење непокретности, без доказане намере дарежљивости, тужилац не може постати власник непокретности по основу одржаја, јер је њему морало бити познато у ком својству користи стан и ко је власник истог, те како је, поред протекла времена за стицање својине одржајем, нужно и постојање савесности, која мора да постоји све време и која се огледа у постојању оправданог уверења да непокретност држи и користи као власник, по налажењу Апелационог суда нису испуњени услови ни за одржај, због непостојања такве савесности тужиоца.

Са свега изложеног, Апелациони суд је применом члана 394 тачка 1 у вези члана 387 став 1 тачка 5 ЗПП-а преиначио побијану пресуду, те одбио тужбене захтеве тужиоца, одлучујући као у ставу првом изреке.

Како је преиначена одлука о главној ствари, то је преиначена и одлука о трошковима првостепеног поступка, применом члана 153 у вези члана 165 ЗПП. Наиме, сразмерно успеху туженог ББ у целокупном поступку, тужилац је обавезан да му накнади трошкове целог поступка применом члана 153, 154 и 163 у вези члана 165 ЗПП и то трошкове првостепеног поступка у укупном износу од 508.650,00 динара и то за састав одговора на тужбу и једног образложеног поднеска од 28.10.2016. године у износу од по 30.000,00 динара, за заступања пуномоћника из реда адвоката са приступом и паушалом на 10 одржаних рочишта пред првостепеним судом (24.9.2015, 22.12.2015, 16.3.2016, 20.6.2016, 18.10.2016, 2.6.2017, 22.9.2017, 16.12.2019, 11.2.2021. и 1.6.2021. године) у износу од по 31.500,00 динара, за приступ пуномоћника на 6

неодржаних рочишта пред првостепеним судом (11.2.2014, 30.9.2014, 22.1.2015, 16.12.2016, 22.3.2017. и 20.11.2020. године) у износу од по 16.500,00 динара и за таксу на одговор на тужбу у износу од 34.650,00 динара, као и трошкове другостепеног поступка у укупном износу од 174.000,00 динара, и то за заступања пуномоћника из реда адвоката са приступом и паушалом на једном одржаном рочишту дана 14.4.2025. године пред другостепеним судом у износу од 49.500,00 динара, за приступ пуномоћника на једном неодржаном рочишту дана 16.12.2024. године пред другостепеним судом у износу од 27.000,00 динара, као и таксе на жалбу у износу од 97.500,00 динара, одмерено на основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рада адвоката важеће у време пресуђења (првостепеног и другостепеног), а према успеху тужених у спору и Таксене тарифе важеће у време настанка таксене обавезе. Туженом нису досуђени трошкови састава жалбе јер нису опредељени ни у жалби ни на рочишту пред другостепеним судом, а досуђена му је тражена законска затезна камата почев од дана извршности па до исплате сагласно одредбама чл. 277 и 324 ЗОО, а одбијена за период од пресуђења до извршности.

Како је тужени успео у поступку, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова и првостепеног и другостепеног поступка, те је одлучено као у ставу трећем изреке на основу чана 165 у вези члана 153 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић